

Un camí de cada dia

Ja ho sé, ja, que, si algú em llegeix, esperarà que parli d'algun tema més o menys polític o, pel cap baix, educatiu. Però heus aquí que, de vegades, aquell tema que feia dies que rumiaves no acaba de quallar en una forma que s'aguanti; o bé penses que caldria matisar-ne una mica més les crítiques o afinar-li les conclusions. I mentrestant, com un fil d'aire que s'esmuny entre les esclertes, se't fa present una suggestió que també dies ha et rondava i que tu, ampullós, rebutjaves per petita o per inadequada aquí, en aquesta pàgina que vol ser —i que Déu i els lectors no m'ho tinguin en compte— portadora d'idees. I tot d'una, com aquell qui s'estava mirant un objecte però fins ara no l'havia vist, se t'acut: i per què no? I és així com em poso a parlar, només, del camí que faig cada dia de bon matí.

L'hora és freda. Ja abans de l'hivern havien aparegut, de primer tímidament, els gebres i ben aviat unes bones glaçades. Quan el dia és curt, amb prou feines si comença a clarejar. Ara, ja, si no és ben núvol, la llum rogenca de llevant fa miratges als vidres de les finestres i tot sembla net i lluent. Les meves primeres passes, carrer enllà, procuren no torbar els ocells matiners que s'han posat a piulejar. Ben aviat davallo a la foscor humida del torrent, tot provant d'oblidar que, de dies, em sabia greu de veure-hi desferres, sabatots, plàstics i altres deixalles. Però és un moment. De seguida, a bon pas, he deixat enrera els pisos de Can Torras, on algú escalfa el primer motor eixugant el parabrisa. Un gos m'ha ensumat, circumspecte. Aviat la llarga via sinuosa esdevé deserta. Les cases es van fent més espaioses i voltades de jardí. N'hi ha de buides i fredes bo i esperant l'escalf del dissabte. Totes són encara silencioses; els qui es lleven només es delaten pel llum d'una finestra. Els gossos d'aquí ja em border; l'un a l'altre es van passant el lladruc d'alerta, i més d'un dia me'n segueix algun fins que se'n cansa.

Quin aire més net! Un dia, arribant ja a la vista de la Serra, hi he vist, gairebé tocant-la, una lluna plena blanquíssima, sobre un cel de nit clara, mentre al darrera meu anava eixamplant-se i diluint-se la franja vermellosa de l'alba. I no podia estar-me de pensar per quina mena d'obsessió tanta gent ha anat perdent l'ocasió i la capacitat de gaudir de moments així, engolfats com van en un vehicle sorollós per una ciutat de ciment.

Altres dies hi ha boira. Tot és llavors misteriós, com irreal. La humitat porta denses sentors de terra i de molsa. I a mesura que avances vas descobrint el camí com si s'obris de bell nou i les vores del camp d'avellaners, tan net, tan polidament conrat, i l'entrada del bosc, acollidora i solemne. Quan és clar, veuries que també aquí l'allau

dels caps de setmana ha deixat rastres de la seva incúria i que algú altre ho ha aprofitat per abocar-hi runa. És just entrant, només. El camí es fa estret i penetra en aquella pineda que fa temps que no han tallat ni estassat i per això no hi ha hagut gaire gent que pogués embrutar-la.

Quina quietud, al bosc! Cal passar-hi gairebé de puntetes. Tanta quietud, que s'hi sent el fregadís del conill que s'esquitlla, l'aleteig suau del pit-roig, la piuladissa com somorta de tota l'ocellada boscana o una lleugera remor seca que pot resultar ser un branquilló que s'esqueixa o una escama de pinya llençada per l'esquirol. La boira, si n'hi havia, es va esfilagarsant. Quan surti a la pista ja a penes en quedarà. La rosada m'ha deixat gotes a l'abric i a la cartera.

Els primers cotxes arriben. L'encís ja s'ha romput. Treballarem com cal, recordant que no vivim pas en una època primitiva com quan l'home era voltat de boscos. Però sento i penso vivament que caldria mantenir entorn del treball, entorn de les llars —entorn de la vida de cada dia—, aquesta presència de la terra encara viva; i que caldria ajudar els homes del nostre temps i del nostre país a revalorar aquest bé de Déu que se'ls està escapant de les mans, i a recobrar el gust per les coses naturals i senzilles com un brot de romaní humit, com el vol de la garsa o els canvis de matís de la llum a trenc de dia.

Però tot això, és clar, formaria part d'una política educativa.

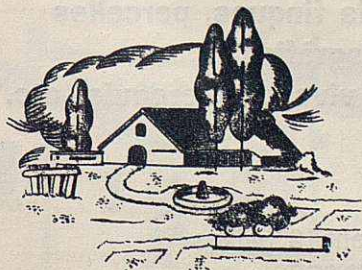
P. S.

Avui és tot nevat. A aquesta hora, intocat, perfecte. Pujant, a mà esquerra, les arbredes de Can Granada recorden algun paisatge llunyà, centre-europeu potser. Contràriament, un tros més amunt, diries que Can Peret Lluïset i Can Joanet Pujades acaben de ser tretes d'un pessebre casolà. La pau i el silenci són totals. M'aturo a amarar-me'n. Allà dalt, sobre la Serra, s'esquinça la nuvolada llisa i grisa i veig un altre cop, un moment, la lluna, quasi plena també, però d'un to groguenc brut damunt la blancor absoluta.

Ha estat una nevada de les més boniques que he vist. Els borrallons, secs i flonjos, s'han anat posant delicadament en cada branquilló, en cada relleix, a tots els fils, cables i cordes. Ara no hi ha ni un alè d'aire. El camp d'avellaners és, tot ell, un pur vidre. Quina meravella! El bosc, més clar que mai, em nega, però, el pas. Els pins joves, els plançons d'alzina, les estepes, les gatoses, s'han ajagut, amb el pes de la neu, sobre el camí. No tinc pas temps d'espolsar-los, ni ho voldria. Voldria que tot quedés tal com està. I volto per la pista, on un parell de cotxes ja havien passat de nit.

Ens creuem amb un altre vianant que baixa i ens diem bon dia, contents. Aviat tot canviarà. Un sol pàl·lid farà tanmateix caure pans de neu i redreçar-se les rames; els vehicles faran fang; els vailets, per tirar-se boles de neu, arribaran a gratar el terra. El paisatge nevat és fugisser, com el temps, com nosaltres. Valia la pena d'aprofitar-ne, durant uns minuts, tota la il·lusió.

Joan Ruiz i Calonja

JARDINERIA YELAMOS

Construcció i conservació de jardins

Casa Yélamos
Telèfon 844 82 42
Carrer Verge del Remei
STA. EULÀLIA DE RONÇANA